

Na galerii

Kdyby v manéži před neúnavným publikem celé měsíce bez ustání kolem dokola kroužila na vrávorajícím koni nějaká sešlá, souchotinářská krasojezdkyně, poháněná nelítostným šéfem s bičem v ruce, trylkujíc na koni, posílajíc polibky, pohupujíc se v bocích, a kdyby tato hra za nepřetržitého burácení orchestru a ventilátorů pokračovala do šedé budoucnosti, dál a dál se otvírající, doprovázena potuchajícím a znovu mohutným potleskem rukou, jež jsou vlastně parními kladivy - pak by snad mladý návštěvník galerie seběhl dolů po dlouhých schodech skrze všechna pořadí, vrhl se do manéže, a do fanfár orchestru, jenž stále drží krok, vykřikl: Stát!

Ale jelikož to tak není, krásná dáma, bílá a červená, vlétne dovnitř mezi závěsy, jež před ní rozhrnou pyšní mužové v livrejích; ředitel, oddaně hledaje její zrak, zvířecky předkloněn jí vzdychá vstříc; zvedá ji starostlivě na šedivého grošáka jak nade vše milovanou vnučku, která se vydává na nebezpečnou pout'; nemůže se odhodlat dát bičem znamení; přemůže se konečně a zapráská; uhání podle koně s ústy dokořán; sleduje bdělým okem skoky jezdkyň; nad její obratností mu zůstává rozum stát; pokouší se ji varovat anglickým pokřikem; k nejúzkostnější obezřetnosti zuřivě vybízí podkoní s obručemi; před velkým salto mortale zdvihaje ruce zapřísahá orchestr, aby zmlkl; nakonec maličkou snáší z chvějícího se koně, na obě tváře jí líbá a žádná ovace publika mu není dost; kdežto ona, opírajíc se o něj, vysoko na špičkách, zahalena v prach, s pažemi rozpřaženými, hlavičkou zvrácenou, chce sdílet štěstí s celým cirkusem - jelikož je to tak, položí návštěvník galerie tvář na zábradlí, a propadaje se do závěrečného pochodu jak do těžkého snu, pláče a neví o tom.